

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a cincea)

22 martie 2007 *

În cauza C-15/06 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție, introdus la 4 ianuarie 2006,

Regione Siciliana, reprezentată de domnul G. Aiello, avvocato dello Stato, cu domiciliul ales în Luxemburg,

recurentă,

cealaltă parte din procedură fiind:

Comisia Comunităților Europene, reprezentată de domni E. de March și L. Flynn, în calitate de agenți, asistați de G. Faedo, avvocatessa, cu domiciliul ales în Luxemburg,

* Limba de procedură: italiana.

pârâtă în primă instanță,

CURTEA (Camera a cincea),

compusă din domnul R. Schintgen, președinte de cameră, domnii A. Borg Barthet și M. Ilesič (raportor), judecători,

avocat general: domnul J. Mazák,
grefier: doamna L. Hewlett, administrator principal,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 17 ianuarie 2007,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Prin recursul său, Regione Siciliana solicită anularea hotărârii Tribunalului de Primă Instanță al Comunităților Europene din 18 octombrie 2005, Regione Siciliana/Comisia (T-60/03, Rec., p. II-4139, denumită în continuare „hotărârea atacată”), prin care acesta a respins acțiunea sa ce urmărea anularea Deciziei C (2002) 4905 a Comisiei din 11 decembrie 2002 privind suprimarea ajutorului acordat Republicii Italiene prin Decizia C (87) 2090 026 a Comisiei din 17 decembrie 1987 privind acordarea unei contribuții a Fondului European pentru Dezvoltare Regională pentru o investiție în infrastructură, într-un quantum egal sau mai mare de 15 milioane de [euro] în Italia (regiunea Sicilia) și privind recuperarea avansului plătit de Comisie din această contribuție (denumită în continuare „decizia în litigiu”).

Cadrul juridic

- 2 Pentru consolidarea coeziunii economice și sociale, în sensul articolului 158 CE, au fost adoptate Regulamentul (CEE) nr. 2052/88 al Consiliului din 24 iunie 1988 privind funcțiile Fondurilor structurale și eficacitatea lor, precum și coordonarea activităților proprii între ele și cu operațiunile Băncii Europene de Investiții și ale altor instrumente financiare existente (JO L 185, p. 9), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CEE) nr. 2081/93 al Consiliului din 20 iulie 1993 (JO L 193, p. 5, denumit în continuare „Regulamentul nr. 2052/88”), și Regulamentul (CEE) nr. 4253/88 al Consiliului din 19 decembrie 1988 de stabilire a dispozițiilor pentru punerea în aplicare a Regulamentului nr. 2052/88 în ceea ce privește coordonarea activităților diferitelor Fonduri structurale între ele, pe de o parte, și cu operațiunile Băncii Europene de Investiții și cu cele ale altor instrumente financiare existente, pe de altă parte (JO L 374, p. 1), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CEE)

nr. 2082/93 al Consiliului din 20 iulie 1993 (JO L 193, p. 20, denumit în continuare „Regulamentul nr. 4253/88”).

- 3 Articolul 4 alineatul (1) primul paragraf din Regulamentul nr. 2052/88 prevede:

„Acțiunea comunitară este concepută ca fiind o completare a acțiunilor naționale corespunzătoare sau o contribuție la acestea. Ea se stabilește printr-o strânsă colaborare între Comisie, statul membru interesat, autoritățile și organele competente [...] desemnate de statul membru la nivel național, regional, local sau la alt nivel, toate părțile acționând în calitate de parteneri care urmăresc un obiectiv comun. Această colaborare este denumită în continuare «parteneriat». Parteneriatul se aplică pregătirii, finanțării, precum și evaluării *ex ante*, monitorizării și evaluării *ex post* a acțiunilor.” [traducere neoficială]

- 4 Sub titlul „Adiționalitate”, articolul 9 alineatul (1) din Regulamentul nr. 4253/88 prevede că „[p]entru a asigura un impact economic real, creditele Fondurilor structurale [...] nu pot înlocui cheltuielile structurale publice sau alte cheltuieli structurale echivalente ale statului membru în ansamblul teritoriilor eligibile pentru un obiectiv” [traducere neoficială].

- 5 În temeiul articolului 24 din același regulament:

„(1) Dacă realizarea unei acțiuni sau a unei măsuri pare să nu justifice nici o parte, nici întreaga contribuție financiară care i-a fost alocată, Comisia procedează la o verificare adecvată a cazului în cadrul parteneriatului, solicitând în special statului

membru și autorităților desemnate de acesta pentru punerea în aplicare a acțiunii să își prezinte observațiile într-un termen stabilit.

(2) [În urma] acestei verificări, Comisia poate reduce sau suspenda contribuția pentru acțiunea sau pentru măsura în cauză dacă verificarea confirmă existența unei neregularități sau a unei modificări importante care afectează natura sau condițiile de punere în aplicare a acțiunii sau a măsurii și pentru care nu a fost solicitată aprobarea Comisiei.

(3) Orice sumă primită în mod nejustificat și care trebuie recuperată trebuie rambursată Comisiei. [...]” [traducere neoficială]

Istoricul cauzei

- 6 Prin cererea primită de Comisie la 23 septembrie 1986, Republica Italiană a solicitat acordarea unei contribuții a Fondului European pentru Dezvoltare Regională (FEDR) pentru o investiție în infrastructură în Sicilia, privind a treia parte a lucrărilor de construcție a unui baraj pe Gibbesi. Cererea prevedea construcția unor lucrări anexe corpului barajului și indica dubla destinație a acestuia, apele sale urmând să servească la o alimentare fiabilă cu apă a centrului industrial Licata, care urma să fie construit, și la irigarea a aproximativ 1 000 de hectare de terenuri agricole.
- 7 Prin Decizia C (87) 2090 026 (denumită în continuare „decizia de acordare”), Comisia a acordat Republicii Italiene o contribuție a FEDR într-un quantum maxim

de 94 490 620 056 ITL (aproximativ 48,8 milioane de euro). Republica Italiană a primit un avans global de 75 592 496 044 ITL (aproximativ 39 de milioane de euro) din această contribuție.

- 8 Printr-o scrisoare din 23 mai 2000, autoritățile italiene au semnalat Comisiei că lucrările la corpul barajului se terminaseră de la 11 noiembrie 1992, dar că barajul nu era operațional. Prin aceeași scrisoare, autoritățile italiene au transmis Comisiei o notă din 17 ianuarie 2000 emisă de Regione Siciliana, prin care aceasta din urmă se angaja în mod oficial să asigure efectuarea lucrărilor necesare pentru ca barajul să devină operațional și exploatabil.

- 9 Printr-o scrisoare din 29 martie 2001, autoritățile italiene au prezentat Comisiei cererea lor de plată a soldului și au transmis o notă din 5 martie 2001 emisă de Regione Siciliana. Din acea notă rezulta că Ente minerario siciliano (administrația minieră siciliană), însărcinată cu construcția barajului, fusese dizolvată, că centrul industrial Licata nu putuse fi construit și că, în consecință, destinația inițială a apelor barajului trebuia modificată. Astfel, s-a dispus realizarea unui studiu pentru a defini utilizările potențiale ale apelor rezervorului.

- 10 Pe baza acestor elemente, Comisia a decis să inițieze procedura de verificare prevăzută de articolul 24 din Regulamentul nr. 4253/88, precum și de decizia de acordare. Printr-o scrisoare din 26 septembrie 2001, ea a transmis Republicii Italiene elementele susceptibile să constituie o neregularitate și să justifice o decizie eventuală de anulare a contribuției respective. Ea invita autoritățile italiene, președinția Regione Siciliana și beneficiarul final să își formuleze observațiile în termen de două luni.

- 11 Printr-o scrisoare din 29 noiembrie 2001, Republica Italiană a transmis Comisiei observațiile Regione Siciliana. Reieșea din acestea că nu fusese stabilită nicio dată, nici măcar provizorie, pentru punerea în exploatare a lucrării.

- 12 Printr-o scrisoare din 21 februarie 2002, Regione Siciliana a comunicat alte informații privind progresul proiectului, precum și un calendar ce prevedea finalizarea lucrărilor înainte de 2 februarie 2003.

- 13 Comisia a considerat că aceste ultime informații confirmau existența mai multor neregularități în sensul articolului 24 din Regulamentul nr. 4253/88 și a adoptat, la 11 decembrie 2002, decizia în litigiu. Prin această decizie, ea a anulat contribuția, retrăgând suma rezervată pentru plata soldului și solicitând restituirea sumelor plătite ca avans.

Procedura în fața Tribunalului și hotărârea atacată

- 14 La 20 februarie 2003, Regione Siciliana a introdus o acțiune în anulare împotriva deciziei în litigiu. Prin hotărârea atacată, Tribunalul a respins această acțiune ca nefondată.

- 15 Înainte de a se pronunța asupra fondului, Tribunalul a respins excepția de inadmisibilitate care fusese invocată de Comisie pentru motivul că Regione Siciliana

nu avea calitate procesuală activă. Comisia nu contesta faptul că decizia în litigiu o privea în mod individual pe reclamantă, în sensul articolului 230 al patrulea paragraf CE, dar susținea că decizia respectivă nu o privea în mod direct.

- 16 Considerentele esențiale ale hotărârii atacate cu privire la admisibilitatea acțiunii sunt următoarele:

„47 Prin anularea în întregime a contribuției, decizia [în litigiu] a [...] revocat în principal obligația Comisiei de a plăti soldul contribuției (9,8 milioane de euro) și a impus rambursarea avansurilor plătite Republicii Italiene și distribuite reclamantei (aproximativ 39 de milioane de euro).

48 Tribunalul consideră că, în mod necesar, o astfel de decizie a produs efecte în mod direct asupra situației juridice a reclamantei, și aceasta din mai multe puncte de vedere. În plus, decizia [în litigiu] nu lasă nicio putere de apreciere autorităților italiene, punerea sa în aplicare având un caracter pur automat și decurgând doar din aplicarea reglementării comunitare, fără aplicarea unor alte norme intermediare.

[...]

53 În ceea ce privește, în primul rând, modificarea situației juridice a reclamantei, decizia [în litigiu] a avut ca prim efect direct și imediat modificarea situației patrimoniale a acesteia, lipsind-o de soldul contribuției (aproximativ 9,8 milioane de euro) care trebuia să mai fie plătit de Comisie. Soldul contribuției

nu va fi plătit de Comisie Republicii Italiene, întrucât contribuția este anulată. Autoritățile italiene nu vor putea astfel să îl distribuie reclamantei. [...]

- 54 Decizia [în litigiu] modifică în mod direct situația juridică a reclamantei și în ceea ce privește obligația de restituire a sumelor plătite drept avans (aproximativ 39 de milioane de euro). Într-adevăr, decizia [în litigiu] are ca efect transformarea în mod direct a statutului juridic al reclamantei din creditor necontestat în acela de debitor, cel puțin potențial, al sumelor respective. [...]

[...]

- 56 În continuare, în ceea ce privește criteriul aplicabilității automate a deciziei [în litigiu], trebuie relevat faptul că decizia [în litigiu] dezvoltă față de reclamantă, în mod mecanic, prin ea însăși, efectul dublu menționat la punctele 53 și 54 de mai sus.

- 57 Acest efect dublu al deciziei [în litigiu] decurge doar din reglementarea comunitară, și anume din dispozițiile coroborate ale articolului 211 a treia liniuță CE și ale articolului 249 al patrulea paragraf CE. În această privință, autoritățile naționale nu dispun de nicio putere de apreciere cu privire la obligația lor de executare a acestei decizii.

- 58 Concluziile de la punctele 55 și 57 de mai sus nu sunt repuse în discuție de argumentul Comisiei potrivit căruia autoritățile naționale pot în mod teoretic să

decidă ca reclamanta să nu suporte consecințele financiare care îi incumbă direct prin decizia [în litigiu], prin finanțarea din resursele statului, pe de o parte, a soldului contribuției comunitare retrase și, pe de altă parte, a rambursării avansurilor comunitare permise de reclamantă sau doar a unuia dintre cele două.

- 59 Într-adevăr, o astfel de eventuală decizie națională de finanțare nu ar priva decizia Comisiei de aplicabilitatea sa automată. Ea ar rămâne din punct de vedere juridic externă aplicării, în dreptul comunitar, a deciziei [în litigiu]. Această decizie națională ar avea ca efect repunerea reclamantei în situația în care fusese înainte de adoptarea deciziei [în litigiu], provocând, la rândul său, o a doua modificare a situației juridice a reclamantei, modificată inițial și în mod automat de decizia [în litigiu]. Această a doua modificare a situației juridice a reclamantei ar decurge doar din decizia națională, iar nu din executarea deciziei [în litigiu].”

Recursul principal și recursul incidental

- 17 Prin recursul său, recurenta solicită Curții să anuleze hotărârea atacată și să pronunțe nulitatea deciziei în litigiu. În acest scop, ea invocă mai multe motive întemeiate pe erori de drept, precum și pe incoerențele de motivare de care ar fi afectată hotărârea atacată în ceea ce privește aprecierea Tribunalului asupra fondului cauzei.
- 18 Comisia solicită respingerea recursului, dar și anularea hotărârii atacate. În această ultimă privință, ea introduce un recurs incidental, în cadrul căruia susține că Tribunalul a încălcat articolul 230 al patrulea paragraf CE și că a comis erori de

motivare prin respingerea excepției de inadmisibilitate pe care a invocat-o în fața acestuia.

- 19 Recursul incidental referindu-se la admisibilitatea acțiunii introduse de Regione Siciliana în fața Tribunalului, problemă care este prealabilă aspectelor care privesc fondul invocate în recursul principal, se impune examinarea în primul rând a acestuia.

Cu privire la recursul incidental

Argumentele părților

- 20 Prin recursul său incidental, Comisia consideră că raționamentul Tribunalului privind admisibilitatea acțiunii pornește de la o premisă greșită, și anume aceea că decizia de acordare ar fi pus în mod direct Regione Siciliana în situația de creditor cu privire la contribuția acordată. Potrivit Comisiei, posibilitatea ca Regione Siciliana să perceapă contribuția FEDR pentru barajul pe Gibbesi depindea de decizii autonome ale Republicii Italiene.
- 21 Pe de altă parte, chiar admitând că Regione Siciliana ar fi fost efectiv creditorul contribuției comunitare, o astfel de situație ar fi rezultat din dispozițiile sau din deciziile de drept național.
- 22 Potrivit Comisiei, dacă interpretarea reținută de Tribunal în hotărârea atacată ar fi confirmată de Curte, ar decurge din aceasta consecințe inacceptabile din punct de

vedere al protecției juridice a beneficiarilor Fondurilor structurale. Într-adevăr, deciziile Comisiei referitoare la fondurile acordate ar privi în mod direct orice subiect de drept care ar fi beneficiarul final al Fondurilor structurale.

- 23 În plus, hotărârea atacată ar fi contradictorie. Astfel, Tribunalul ar fi considerat că modificările situației juridice a reclamantei rezultă în mod direct și automat din decizia în litigiu, recunoscând în același timp rolul indispensabil jucat de autoritățile italiene. Pe de altă parte, utilizând, la punctul 54 din hotărârea atacată, expresia „debitor, cel puțin potențial”, Tribunalul ar fi admis puterea discreționară a Republicii Italiene cu privire la transferarea asupra reclamantei a efectelor deciziei în litigiu.
- 24 Potrivit recurenței, această decizie a afectat în mod imediat situația sa juridică, întrucât ea a trecut din situația de a percepe contribuția în situația de a restitui avansurile primite în temeiul acestei contribuții.
- 25 Într-adevăr, autoritățile italiene nu ar fi dispus de nicio putere de apreciere în ceea ce privește executarea deciziei în litigiu. În această privință, Tribunalul ar fi constatat în mod corect că o eventuală reorganizare financiară la inițiativa Republicii Italiene ar fi consecința unei decizii naționale care nu are nicio legătură cu obligația de executare a deciziei în litigiu.
- 26 Recurența arată în continuare că proiectul barajului pe Gibbesi se înscrie în competențele sale și că, în anexa la decizia de atribuire, ea este menționată ca autoritate responsabilă pentru cererea de contribuție financiară.

- 27 Ea observă, în egală măsură, că decizia în litigiu a împiedicat-o să își exercite competențele astfel cum consideră. Această decizie ar fi obligat-o în special să înceteze aplicarea reglementării privind proiectul și să inițieze procedura de recuperare a ajutoarelor de la beneficiari.
- 28 În cursul ședinței, recurenta a mai subliniat că o declarație de inadmisibilitate a acțiunii sale ar constitui denegare de dreptate, având în vedere că, în calitatea sa de entitate infrastatală, ea nu ar putea formula o acțiune împotriva Republicii Italiene în fața instanțelor naționale.

Aprecierea Curții

- 29 În temeiul articolului 230 al patrulea paragraf CE, o entitate regională sau locală poate, în măsura în care beneficiază – ca Regione Siciliana – de personalitate juridică în temeiul dreptului național, să formuleze o acțiune împotriva deciziilor a căror destinatară este și împotriva deciziilor care o privesc în mod direct și individual, chiar dacă au fost luate sub forma unui regulament sau a unei decizii adresate unei alte persoane (hotărârea din 22 noiembrie 2001, *Nederlandse Antillen/Consiliul*, C-452/98, Rec., p. I-8973, punctul 51, hotărârea din 10 aprilie 2003, *Comisia/Nederlandse Antillen*, C-142/00 P, Rec., p. I-3483, punctul 59, și hotărârea din 2 mai 2006, *Regione Siciliana/Comisia*, C-417/04 P, Rec., p. I-3881, punctul 24).
- 30 În speță, Tribunalul și-a limitat examinarea la aspectul dacă decizia în litigiu o privește în mod direct pe recurentă, Comisia necontestând faptul că această decizie o privea în mod individual pe aceasta.

- 31 Conform unei jurisprudențe constante, condiția potrivit căreia o persoană fizică sau juridică trebuie să fie vizată direct prin decizia care face obiectul acțiunii, astfel cum este prevăzută la articolul 230 al patrulea paragraf CE, impune ca măsura comunitară contestată să producă în mod direct efecte asupra situației juridice a particularului și să nu lase nicio putere de apreciere destinatarilor care sunt însărcinați cu punerea sa în aplicare, aceasta având un caracter pur automat și decurgând doar din reglementarea comunitară, fără aplicarea unor alte norme intermediare (hotărârea din 5 mai 1998, Glencore Grain/Comisia, C-404/96 P, Rec., p. I-2435, punctul 41, hotărârea din 29 iunie 2004, Front national/Parlamentul European, C-486/01 P, Rec., p. I-6289, punctul 34, și hotărârea Regione Siciliana/Comisia, citată anterior, punctul 28).
- 32 Astfel cum a statuat deja Curtea la punctele 29 și 30 din hotărârea Regione Siciliana/Comisia, citată anterior, desemnarea unei entități regionale sau locale precum Regione Siciliana ca autoritate responsabilă pentru realizarea unui proiect FEDR nu implică faptul că această entitate este ea însăși titularul dreptului la contribuție. Potrivit Curții, niciun element al dosarului cauzei în care a fost pronunțată hotărârea respectivă nu permitea să se concluzioneze că entitatea în cauză fusese direct afectată, în sensul articolului 230 al patrulea paragraf CE, în această calitate de autoritate responsabilă pentru realizarea proiectului.
- 33 Curtea a adăugat că o astfel de analiză nu este infirmată de articolul 4 alineatul (1) primul paragraf din Regulamentul nr. 2052/88 și de articolul 9 alineatul (1) din Regulamentul nr. 4253/88. Într-adevăr, aceste articole, care enunță principiul complementarității contribuțiilor financiare comunitare față de finanțările naționale, nu sunt pertinente în ipoteza în care Comisia a închis contribuția comunitară (hotărârea Regione Siciliana/Comisia, citată anterior, punctul 31).
- 34 Or, aceste considerente se aplică și în cauza de față.

35 Acestea nu sunt în niciun mod repuse în discuție de argumentul susținut de Regione Siciliana potrivit căruia aceasta beneficiază, în ordinea juridică italiană, de competențe mai largi în materiile cărora le aparține proiectul barajului pe Gibbesi decât în domeniul rețelelor autorutiere, cărora le aparține proiectul la care se referă hotărârea Regione Siciliana/Comisia, citată anterior. Într-adevăr, această distincție întemeiată pe dreptul intern nu ar putea avea nicio incidență asupra condiției interesului direct al reclamantei.

36 De asemenea, este lipsit de relevanță faptul că, în anexa la decizia de atribuire, Regione Siciliana este menționată ca autoritate responsabilă pentru cererea de contribuție financiară, în timp ce, în cauza soluționată prin hotărârea Regione Siciliana/Comisia, citată anterior, aceasta era menționată ca autoritate responsabilă pentru realizarea proiectului. Într-adevăr, poziția de „autoritate responsabilă pentru cerere” la care făcea referire anexa la decizia de atribuire nu a avut drept consecință faptul ca reclamanta să fie plasată într-un raport direct cu contribuția comunitară, despre care aceeași decizie precizează, de altfel, că a fost solicitată de către guvernul italian și acordată Republicii Italiene.

37 În lipsa oricărui element susceptibil să distingă în mod semnificativ prezenta cauză de cea examinată în hotărârea Regione Siciliana/Comisia, citată anterior, în ceea ce privește condiția interesului direct, trebuie să se concluzioneze că aprecierea realizată în această privință de Curte în hotărârea respectivă poate fi transpusă integral în cauza de față.

38 În consecință, Tribunalul a comis o eroare de drept considerând că decizia în litigiu privește în mod direct Regione Siciliana. Drept urmare, hotărârea atacată trebuie anulată.

- 39 Contrar celor susținute de recurentă, această concluzie nu semnifică existența unei denegări de dreptate. În această privință, este suficient a se aminti că particularii trebuie să poată beneficia de o protecție jurisdicțională efectivă a drepturilor pe care le au în temeiul ordinii juridice comunitare (hotărârea din 1 aprilie 2004, Comisia/Jégo-Quéré, C-263/02 P, Rec., p. I-3425, punctul 29 și jurisprudența citată). Protecția jurisdicțională a persoanelor fizice sau juridice care nu pot, din cauza condițiilor de admisibilitate prevăzute de articolul 230 al patrulea paragraf CE, să atace în mod direct actele comunitare de tipul deciziei în litigiu trebuie asigurată în mod eficient prin căile de atac din fața instanțelor naționale. Conform principiului cooperării loiale prevăzut de articolul 10 CE, acestea sunt obligate să interpreteze și să aplice, în cea mai mare măsură posibilă, normele interne de procedură care guvernează exercitarea căilor de atac într-un mod care să permită persoanelor menționate să atace în justiție legalitatea oricărei decizii sau a oricărei măsuri naționale privind aplicarea față de acestea a unui act comunitar precum cel în cauză, invocând nevaliditatea acestuia din urmă și determinând astfel aceste instanțe să sesizeze Curtea în această privință prin intermediul unor întrebări preliminare (hotărârea Comisia/Jégo-Quéré, citată anterior, punctele 30-32 și jurisprudența citată).

Cu privire la admisibilitatea acțiunii Regione Siciliana

- 40 Conform articolului 61 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție, aceasta, în cazul anulării hotărârii Tribunalului, poate fie să pronunțe hotărârea definitivă privind litigiul, atunci când acesta este în stare de judecată, fie să înapoieze Tribunalului cauza, în vederea pronunțării.
- 41 În speță, Curtea consideră că dispune de toate elementele necesare pentru a se pronunța ea însăși asupra admisibilității acțiunii introduse de Regione Siciliana în fața Tribunalului. Într-adevăr, argumentele invocate în această privință de către aceasta din urmă corespund celor pe care le-a dezvoltat în cadrul observațiilor sale

privind recursul incidental al Comisiei și se întemeiază, în esență, pe teza, deja evocată, potrivit căreia decizia în litigiu ar privi-o în mod direct pe recurentă în măsura în care aceasta a determinat-o să treacă din situația de a percepe contribuția în situația de a restitui avansurile primite în temeiul acestei contribuții.

42 Pentru motivele expuse la punctele 31-38 din această hotărâre, nu se poate considera că decizia în litigiu o privește în mod direct pe Regione Siciliana.

43 În aceste condiții, trebuie respinsă ca inadmisibilă acțiunea introdusă în fața Tribunalului de Regione Siciliana.

Cu privire la recursul principal

44 Având în vedere inadmisibilitatea acțiunii introduse în fața Tribunalului de Regione Siciliana, recursul acesteia privind hotărârea atacată în măsura în care aceasta s-a pronunțat asupra temeiniciei acestei acțiuni a rămas lipsit de obiect, astfel încât nu mai trebuie examinat.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 45 Potrivit articolului 69 alineatul (2) primul paragraf din Regulamentul de procedură al Curții, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 118 din același regulament, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Potrivit articolului 69 alineatul (6) din regulament, aplicabil de asemenea procedurii de recurs în temeiul articolului 118, cheltuielile de judecată rămân la aprecierea Curții în cazul în care aceasta nu se pronunță asupra fondului cauzei.
- 46 Întrucât Comisia a solicitat obligarea Regione Siciliana la plata cheltuielilor de judecată, iar Regione Siciliana a căzut în pretenții în cadrul recursului incidental, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată privind acest recurs.
- 47 Întrucât lipsa obiectului recursului principal rezultă din temeinicia recursului incidental al Comisiei, se impune de asemenea obligarea Regione Siciliana la plata cheltuielilor de judecată privind recursul principal.
- 48 Întrucât Comisia a solicitat totodată obligarea Regione Siciliana la plata cheltuielilor de judecată pentru procedura în primă instanță, iar acțiunea introdusă în fața

Tribunalului a fost respinsă ca inadmisibilă, se impune obligarea Regione Siciliana la plata cheltuielilor de judecată aferente procedurii în primă instanță.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a cincea) declară și hotărăște:

- 1) **Anulează hotărârea Tribunalului de Primă Instanță al Comunităților Europene din 18 octombrie 2005, Regione Siciliana/Comisia (T-60/03).**
- 2) **Respinge ca inadmisibilă acțiunea Regione Siciliana ce are ca obiect anularea Deciziei C (2002) 4905 a Comisiei din 11 decembrie 2002 privind suprimarea ajutorului acordat Republicii Italiene prin Decizia C (87) 2090 026 a Comisiei din 17 decembrie 1987 privind acordarea unei contribuții a Fondului European pentru Dezvoltare Regională pentru o investiție în infrastructură într-un quantum egal sau mai mare de 15 de milioane de [euro] în Italia (regiunea Sicilia) și privind recuperarea avansului plătit de Comisie din această contribuție.**
- 3) **Nu este necesar să se pronunțe asupra recursului formulat de Regione Siciliana împotriva hotărârii menționate la punctul 1 din prezentul dispozitiv.**
- 4) **Obligă Regione Siciliana la plata cheltuielilor de judecată aferente procedurii în fața prezentei instanțe, precum și a celor aferente procedurii în primă instanță.**

Semnături